

200701139/1.

Datum uitspraak: 22 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/17119 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 15 januari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om toelating als vluchteling afgewezen.

Bij besluit van 2 december 2001 heeft de staatssecretaris het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 december 2002 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 5 april 2006 heeft appellante de rechtbank om herziening van deze uitspraak verzocht.

Bij uitspraak van 15 januari 2007, verzonden op 18 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het verzoek om herziening afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 februari 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 37, eerste lid, van de Wet op de Raad van State, voor zover thans van belang, kan een belanghebbende hoger beroep instellen bij de Afdeling tegen een uitspraak van de rechtbank, als bedoeld in afdeling 8.2.6 van de Algemene wet bestuursrecht.

Afdeling 8.2.6 is onderdeel van titel 8.2 van de Awb. Een uitspraak op een verzoek om herziening kan niet worden aangemerkt als een uitspraak in deze zin, omdat herziening is geregeld in titel 8.4.

2.2. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

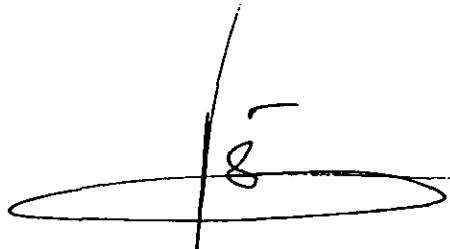
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 mei 2007

408

Verzonden: **22 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 3145, 2130 KC Hoofddorp

Infolijn: (023) 568 34 20

Faxnummer 023 - 56 83 770

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst
Nummer : 0009.25.8099

Op 14 februari 2001 is namens _____ van Iraanse nationaliteit, geboren op _____ verder te noemen betrokkene, mede ten behoeve van haar minderjarig kind beneden de leeftijd van vijftien jaar, _____ een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 19 januari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is bij de besluitvorming betrokken.
Hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd wordt hierbij als ingelast beschouwd.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd wordt nog het volgende overwogen.

Uit hergeen in het bezwaarschrift naar voren is gebracht, is niet gebleken van nieuwe feiten of omstandigheden die tot een ander oordeel mochten leiden. Immers, hergeen door de gemachtigde is aangevoerd, was ten tijde van de bestreden beschikking reeds bekend en is meegenomen in de beslissing. Namens betrokkene zijn geen aanvullende of gewijzigde verklaringen aangevoerd die een ander licht op de zaak werpen.

Naar aanleiding van de stelling van de rechtshulpverlener van betrokkene dat de aanvraag om toelating als vluchteling in meerdere opzichten niet zorgvuldig is behandeld, wordt opgemerkt dat deze stelling niet kan worden onderschreven. Zo wordt met betrekking tot het door de rechtshulpverlener ingediende verzoek tot een nieuwe start van de asielprocedure overwogen dat geen steekhoudende argumenten zijn aangevoerd die tot honorering van een dergelijk verzoek zouden leiden. In dit verband wordt opgemerkt dat in het geheel niet aannemelijk is gemaakt dat betrokkene op welke wijze dan ook in haar belang is geschaad tijdens de asielprocedure.

Justitie

Voorts is evenmin aannemelijk gemaakt dat betrokkene door de duur van het nader gehoor in haar belang is geschaad. Immers, de zorgvuldigheid vereist juist, mede gelet op de uiterst vage en ontwijkende wijze van antwoorden van betrokkene, dat zij voldoende in de gelegenheid is gesteld om haar asielrelaas uit de doeken te doen.

Hetgeen de rechtshulpverlener van betrokkene heeft opgemerkt met betrekking tot de door betrokkene afgelegde tegenstrijdige verklaringen, kan niet leiden tot de conclusie dat van de geloofwaardigheid van de door haar afgelegde verklaringen kan worden uitgegaan. In dit verband wordt opgemerkt dat een onvoldoende verschoonbare reden is gegeven voor de omstandigheid dat betrokkene tijdens het nader gehoor verklaringen heeft afgelegd die strijdig zijn met hetgeen tijdens de correcties en aanvullingen naar voren is gebracht.

De rechtshulpverlener kan voorts niet worden gevolgd in zijn zienswijze aangaande de telefonische contacten die betrokkene zou hebben gehad. Zo bevreemdt het ten eerste dat betrokkene in eerste instantie heeft verklaard dat zij meestal vanuit een telefooncel heeft gebeld, terwijl zij later heeft verklaard dat zij bij betrouwbare kennissen thuis heeft gebeld.

Bovendien wordt in dit verband opgemerkt dat de rechtshulpverlener geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor de overige in de bestreden beschikking aangehaalde tegenstrijdige verklaringen.

De rechtshulpverlener heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene in de negatieve belangstelling staat van de Iraanse autoriteiten, nu deze stelling louter is gebaseerd op vermoedens en op verklaringen uit de tweede hand. Bovendien is uit de verklaringen van betrokkene gebleken dat zij in het bezit van een recent en op reguliere wijze verkregen, op haar naam gesteld geldig nationaal paspoort het land van herkomst op legale en gecontroleerde wijze ongehinderd heeft verlaten. Deze gang van zaken duidt niet op een situatie waarin van gegronde vrees voor vervolging kan worden gesproken. De gestelde omstandigheid dat een zekere heer Ghaffari de voornoemde wijze van uitreizen mogelijk zou hebben gemaakt, doet hier verder niet aan af.

Dat betrokkene een uitreisverbod zou zijn opgelegd is evenmin aannemelijk gemaakt, nu ook deze stelling slechts berust op zeer vage verklaringen van derden en nu zij nooit op schriftelijke wijze in het bezit is gesteld van een dergelijk verbod.

Aangezien in het bezwaarschrift geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn aangevoerd en ook overigens niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andere beslissing behoren te leiden, is het bezwaar ongegrond.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Betrokkene is in dit geval niet gehoord omdat daartoe, gelet op het bepaalde in artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet (oud), geen verplichting bestaat en dit, gelet op voorgaande overwegingen, evenmin door de zorgvuldigheid wordt gevorderd.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

het bezwaar ongegrond te verklaren.

Hoofddorp.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
het hoofd van de Immigratie-
en Naturalisatiedienst,
namens deze,

M. van Mosseveld
Medewerker Aanmelding Asiel

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te Zwolle.

Het beroep kan worden ingesteld door de vreemdeling, zijn wettelijke vertegenwoordiger, zijn bijzondere gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd.

Het beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden. Daarbij is aan te bevelen dat een afschrift van de beschikking wordt overgelegd. Voor de behandeling van het beroep is griffierecht verschuldigd.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een bezwaar- of beroepsschrift tijdig is ingediend indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Justitie

Voorblad, behorende bij de beschikking van
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst: 0009.25.8099
crv nr: 070.204.7912

Hierbij ontvangt u mijn beschikking op uw bezwaar.

Mijn beschikking houdt in dat uw bezwaar ongegrond is.

Gedurende de behandeling van het bezwaar is, op grond van artikel 32 van de voormalige Vreemdelingenwet, beslist dat de uitzetting niet achterwege zou worden gelaten. Anders gezegd: er is geen schorsende werking aan het bezwaar verbonden. Het ontbreken van schorsende werking aan het bezwaar betekent onder de inmiddels in werking getreden Vreemdelingenwet 2000 dat u géén rechmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van die wet heeft.

U heeft echter ook een verzoek om voorlopige voorziening ingediend, waarop nog niet door de president van de rechtbank is beslist. Totdat op dit verzoek om voorlopige voorziening is beslist maak ik geen gebruik van mijn bevoegdheid tot uitzetting.

Nu dit onder de Vreemdelingenwet 2000 niet tot rechmatig verblijf leidt, is de eerder gegeven vertrektermijn doorgelopen. Uw verplichting om Nederland uit eigen beweging te verlaten binnen de voor u geldende vertrektermijn is derhalve blijven bestaan. Indien de president het verzoek afwijst en uw vertrektermijn is verlopen zonder dat u Nederland uit eigen beweging heeft verlaten, kunt u worden uitgezet.

De voorzieningen of verstrekkingen die naar aanleiding van uw aanvraag zijn geboden, zullen worden beëindigd binnen de termijn zoals genoemd in de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 1997.

Indien u het niet eens bent met de inhoud van mijn besluit kunt u daartegen een beroepschrift indienen. Een beroepschrift kan worden ingediend binnen vier weken na toezending over de post van dit besluit.

De behandeling van het beroepschrift mag u niet in Nederland afwachten.

Een beroepschrift en een verzoek om voorlopige voorziening moeten worden ingediend bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te Amsterdam.

Terugkeerinformatie

U is aangezegd om Nederland te verlaten. Dat houdt in dat u zelf verantwoordelijk bent voor het regelen van uw vertrek uit Nederland.

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/17119

Datum uitspraak: 15 januari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
mede namens haar minderjarige kind,
van Iraanse nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde mr.drs. P.B.P.M. Bogaers,

tegen

de Minister van Justitie
(voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2001 heeft verweerder de aanvraag van eiseres om toelating als vluchteling niet ingewilligd.

Het bezwaar van verzoekster daartegen is bij besluit van 2 december 2001 ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 20 december 2002 heeft de rechtbank het beroep van verzoekster van 21 december 2001 tegen het besluit op bezwaar ongegrond verklaard.

Op 5 april 2006 heeft verzoekster een verzoek tot herziening van de uitspraak van 20 december 2002 ingediend.

De openbare behandeling van het verzoek om herziening heeft plaatsgevonden ter zitting van 9 oktober 2006. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel.

De beoordeling

1. Artikel 8:88, eerste lid, van de Awb bepaalt dat de rechtbank een onherroepelijk geworden uitspraak kan herzien op grond van feiten en omstandigheden die:
  - a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
  - b. bij de indieners van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
  - c. waren zij bij de rechtbank eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

De rechtbank stelt voorop dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening niet is gegeven om een partij de gelegenheid te bieden het debat te heropenen, nadat is gebleken dat de aangevoerde feiten en omstandigheden niet tot het gewenste resultaat hebben geleid.

2. Ingevolge artikel 8:88, lid 2 van de Awb zijn hoofdstuk 6 en de titels 8.2 en 8.3 van de Awb, voor zover nodig van overeenkomstige toepassing.

3. Verzoekster heeft aan haar verzoek om herziening ten grondslag gelegd dat er feiten en omstandigheden zijn opgekomen die een beroep op artikel 8:88 Awb rechtvaardigen. Verzoekster heeft aangevoerd dat haar echtgenoot op 2 of 3 november 2002 in Nederland is aangekomen en op 12 november 2002 een asielaanvraag heeft ingediend. Haar echtgenoot heeft in Iran, na de vlucht van verzoekster naar Nederland, problemen ondervonden vanwege de activiteiten van verzoekster in haar land van herkomst. Hij is gearresteerd en gedetineerd door de Iraanse autoriteiten. Dit is voor hem aanleiding geweest zelf ook naar Nederland te vluchten. Voorts voert verzoekster aan dat zij problemen heeft ondervonden op de Iraanse ambassade in Den Haag. Zij is daar onfatsoenlijk behandeld en om een paspoort te kunnen krijgen moest verzoekster een verklaring tekenen waarin zij haar spijt betuigt voor het indienen van haar asielverzoek in Nederland. Verzoekster stelt dat uit het voorgaande valt af te leiden dat haar dossier in Iran nog steeds niet is gesloten. Zij vreest nog steeds voor vervolging van de zijde van de Iraanse autoriteiten.

4. In de uitspraak van 20 december 2002 heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het (primaire) standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is vanwege tegenstrijdige verklaringen over haar activiteiten. Tegen deze uitspraak stond geen rechtsmiddel open zodat het besluit op bezwaar van 2 december 2001 in rechte is komen vast te staan.

5. De rechtbank is van oordeel dat het verzoek om herziening ongegrond is. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. Er is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van feiten en omstandigheden die hebben plaatsgevonden vóór de bestreden uitspraak en die bij de indiener van het verzoekschrift vóór de bestreden uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. De bestreden uitspraak dateert van 20 december 2002. Uit de stukken en verklaringen van verzoekster blijkt dat haar echtgenoot op 2 of 3 november 2002 in Nederland is aangekomen en dat verzoekster op de hoogte was van zijn komst naar Nederland. Verzoekster heeft haar echtgenoot zelf opgehaald van het vliegveld Schiphol. Derhalve is ten aanzien van dit feit niet voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb. Voorts is uit de stukken en verklaringen van verzoekster gebleken dat de problemen op de Iraanse ambassade in Den Haag zich hebben afgespeeld in 2005, derhalve ruim na de bestreden

uitspraak. Ten aanzien van deze feiten is derhalve niet voldaan aan de eerste twee voorwaarden van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb.

6. Derhalve is het verzoek om herziening ongegrond.

7. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek om herziening redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

De beslissing

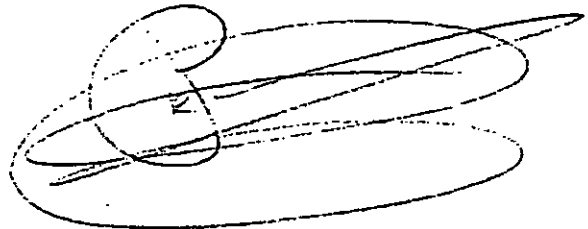
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 15 januari 2007 in tegenwoordigheid van mr. N.G.M. Roothans als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

18 JAN 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

2003-1740-XVI-14

HOGER BEROEPSCHRIFT INZAKE UITSPRAAK
VAN DE RECHTBANK 's-GRAVENHAGE,
ZITTINGSPLAATS ARNHEM VAN 18 JANUARI 2007
ONDER KENMERK Awb 06/17119 BEPTDN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 FEB 2007	
ZAAKNR.	1139/1
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Geven eerbiedig te kennen:

Mevrouw _____ geboren op _____ van Iraanse
nationaliteit, en haar zoon _____ geboren op _____
eveneens van Iraanse nationaliteit, beiden wonende te _____ aan de
_____ te dezer zake woonplaats kiezende te
NIEUWEGEIN aan de Newtonbaan 16, ten kantore van de advocaat en
procureur Mr Drs P.B.Ph.M. Bogaers, die verklaart, dat hij bepaaldelijk is
gevolmachtigd door mevrouw _____ en haar zoon _____ tot
het instellen van dit hoger beroep, en tot het indienen van dit hoger
beroepschrift, en die in deze zaak als bepaaldelijk gevolmachtigde zal optreden
met het recht van vervanging.

Op **18 januari 2007** heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, Vreemdelingenkamer,
nevenzittingsplaats Arnhem, aan Mr Bogaers de uitspraak gezonden onder
kenmerk **06/17119 BEPTDN** van **15 januari 2007** (**productie 1, 2003-**
1740-XVI-8).

Mevrouw _____ en haar zoon _____ kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen vanwege de navolgende grieven:

1. **GRIEF 1**

Ten onrechte wordt door de Rechtbank overwogen onder punt 5:

"De Rechtbank is van oordeel dat het verzoek om herziening ongegrond is. Daartoe overweegt de Rechtbank als volgt. Er is naar het oordeel van de Rechtbank geen sprake van feiten en omstandigheden die hebben plaatsgevonden vóór de bestreden uitspraak en die bij het indienen van het verzoekschrift vóór de bestreden uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. De bestreden uitspraak dateert van 20 december 2002. Uit de stukken en verklaringen van verzoeker blijkt dat haar echtgenoot op 2 of 3 november 2002 in Nederland is aangekomen en dat verzoekster op de hoogte was van zijn komst naar Nederland. Verzoekster heeft haar echtgenoot zélf opgehaald van het vliegveld Schiphol. Derhalve is ten aanzien van dit feit niet voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb".

TOELICHTING

Deze overweging is onjuist vanwege het navolgende:

Terwijl ter zake van dit hoger beroepschrift al hetgeen zijdens mevrouw _____ en haar zoon _____ eerder naar voren is gebracht hier als volledig overgenomen en ingelast dient te worden beschouwd, wordt onder verwijzing naar het herzieningsverzoek en de daarbij opgenomen bijlagen en de nadien naar de Rechtbank gezonden stukken gewezen op het volgende:

Ter zitting van de Rechtbank Arnhem op 9 oktober 2006 heeft de Rechtbank veel vragen gesteld over het optreden van de eerdere advocaat Mr Lanting en het precieze moment, dat mevrouw _____ wist, dat de heer _____ in Nederland was gearriveerd. Dit was de dag voor de zitting van de Rechtbank

's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, die geresulteerd heeft in de uitspraak van de Rechtbank van 20 december 2002 onder kenmerk Awb 02/1472. Gemachtigde was de heer Mr R.M.J. Lanting. De zitting heeft plaatsgevonden op 4 november 2002. Op 3 november 2002 wist mevrouw dat haar toenmalige echtgenoot van wie zij later naar Nederlands recht is gescheiden, in Nederland was gearriveerd. Dat was een hectische dag, mede doordat het huwelijk van mevrouw met de heer in Iran al duurzaam was ontwricht, hetgeen in Iran niet had geleid tot een scheiding. Onder die omstandigheden wist mevrouw niet en kon zij dat ook niet weten wat de heer had bewogen tot zijn vlucht naar Nederland.

De heer Lanting was voor mevrouw onbereikbaar en kwam notabene te laat ter zitting op 4 november 2002 en was ook overigens niet in mevrouw geïnteresseerd.

Op de vraag van de Rechtbank of de heer Lanting dan niet na de zitting had moeten ingrijpen en zich had moeten wenden tot de Rechtbank teneinde de zaak aan te houden, is naar voren gebracht door Mr Bogaers, dat zulks van een advocaat in redelijkheid niet kan worden verwacht, al is het alleen omdat stukken alleen kunnen worden ingebracht tot elf dagen vóór de behandeling ter zitting.

Eerst door toedoen van Mr Bogaers kon een volledige analyse worden opgemaakt van de asielprocedure, tevens analyse van het levensverhaal en de achtergronden van de vlucht van mevrouw waaruit klip-en-klaar duidelijk werd, dat mevrouw zich nog immer bevond in een positie van vluchtelingenschap, ondanks de uitspraak van de Rechtbank Arnhem van 20 december 2002. Dit werd versterkt doordat Mr Bogaers ook de belangen kon behartigen van de heer waarin eveneens tot een analyse van de asielprocedure, tevens analyse van de achtergronden van zijn vlucht is gekomen. In onderlinge samenhang beschouwd, werd duidelijk, dat door toedoen van de methode van horen door de Minister van Justitie, respectievelijk Staatssecretaris van Justitie, mevrouw nooit in de gelegenheid is gesteld om chronologisch, systematisch en dubbel gecontroleerd de achtergronden van haar vlucht naar voren te brengen. Toen één keer duidelijk

werd dat de heer vanwege de verwevenheid van zijn politieke activiteiten met die van mevrouw eveneens in politieke problemen was gekomen, kon in volle omvang de problematiek naar voren worden gebracht ten overstaan van de Staatssecretaris van Justitie, respectievelijk Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de Rechtbank. De Rechtbank heeft om formele redenen gemeend dit te kunnen afbreken door te stellen, dat mevrouw Khosravi – zonder dit expliciet te verwoorden in de uitspraak – de dag voor de zitting van de Rechtbank te Arnhem op 3 november 2002 wist dat haar echtgenoot in Nederland was gearriveerd. Hoe van haar onder die omstandigheden kan worden verwacht – zoals hier is gebeurd door de Rechtbank – dat zij op dat moment kon weten wat haar echtgenoot in Iran had meegemaakt, mede in het licht van de aan de Rechtbank bekende duurzame ontwrichting van het huwelijk – is volstrekt niet te begrijpen en volledig theoretisch te noemen.

Ook overigens heeft de Rechtbank verzuimd het proces-verbaal van de zitting van 4 november 2002 te raadplegen, waar Mr Lanting heeft gepleit. De heer Lanting heeft daar naar voren gebracht, dat haar echtgenoot was gearriveerd op 3 november 2002, zodat de Rechtbank volledig op de hoogte was van dat feit en daarmee rekening had kunnen houden. In dit verband wordt als **productie 2** een afschrift overgelegd van het schrijven van de heer Lanting aan mevrouw van **3 januari 2003 (2003-1740-II-34)**. De heer Lanting deelt daarin mee: *“Een tweede ding is dat Uw man op de dag voor de zitting in Nederland is aangekomen. **Daarmee heeft de Rechtbank geen rekening gehouden**”*. Dit betekent, dat de Rechtbank, zittingsplaats Arnhem, willens en wetens de zaak niet heeft aangehouden. Reeds om deze reden kan de Rechtbank in redelijkheid niet volhouden, zoals is overwogen, dat niet voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb.

2. **GRIEF 2**

Ten onrechte wordt in de uitspraak overwogen onder 5 onder verwijzing naar overweging 3, in onderlinge samenhang beschouwd:

“Voorts voert verzoekster aan dat zij problemen heeft ondervonden op de Iraanse Ambassade in Den Haag. Zij is daar onfatsoenlijk behandeld en om een paspoort te kunnen krijgen, moest verzoekster een verklaring tekenen waarin zij haar spijt betuigt voor het indienen van haar asielverzoek in Nederland. Verzoekster stelt dat uit het voorgaande valt af te leiden dat haar dossier in Iran nog steeds niet is gesloten. Zij vreest nog steeds voor vervolging van de zijde van de Iraanse autoriteiten (...). Voorts is uit de stukken en verklaringen van verzoekster gebleken dat de problemen op de Iraanse Ambassade in Den Haag zich hebben afgespeeld in 2005, derhalve ruim na de bestreden uitspraak. Ten aanzien van deze feiten is derhalve niet voldaan aan de eerste twee voorwaarden van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb”.

TOELICHTING

Deze overweging is onjuist vanwege het navolgende:

Uitvoerig is verslag gedaan door Mr Bogaers en mevrouw over de problemen, die zij in 2005 heeft ondervonden op de Ambassade van Iran, welke problemen veroorzaakt werden door de noodzaak in aanmerking te komen voor een Iraans paspoort in het kader van de lopende aanvraag van een verblijfsvergunning regulier vanwege de medische noodsituatie, waarin zich bevond en bevindt bij gedwongen terugkeer naar Iran. Uit de stukken is bekend, hoe Mr Bogaers, nu mevrouw uitgeprocedeerd was bij uitspraak van de Rechtbank Arnhem van 20 december 2002 aangewezen was op bescherming door notabene de Iraanse overheid. Verwacht mocht worden dat de Iraanse overheid die bescherming zou bieden. Niets bleek minder waar. De Rechtbank heeft geen enkel oog gehad voor het feit, dat mevrouw zich gewend heeft tot de consul, hoofd Juridische Aangelegenheden, waarin zij volledige openheid heeft gegeven van de achtergronden van haar vlucht in verband met haar activiteiten in Iran, waarvoor Nederland geen enkel oog had

gezien de besluitvorming, waarbij zij uitgeprocedeerd was geraakt. Ook de Iraanse overheid meende zich andermaal van mevrouw te kunnen ontdoen. De door mevrouw naar voren gebrachte problemen, die geenszins ongebruikelijk zijn in Iran, werden afgedaan door de consul in een gesprek met Mr Bogaers als "so childish". De aanslagen op mevrouw in Iran en haar zoon alsmede de voortdurende dreigtelefoontjes (volledig passend in de tactieken in Iran om mensen uit Iran angst in te boezemen) werden daarmee volledig veronachtzaamd en ontkend. Al die feiten hebben ertoe bijgedragen, dat in 2005 mevrouw andermaal werd geschoffeerd, waardoor zij noodgedwongen werd een zogenoemde "tobeh-nameh" (= schriftelijke spijtbetuiging) te ondertekenen over haar eerdere asielverzoek in Nederland. Het dossier is bij de Iraanse overheid uit en te na bekend.

De Rechtbank kan onmogelijk en alleen op strikt theoretische gronden een knip zetten in de gebeurtenissen van vóór 2002 en de gebeurtenissen in 2005, terwijl die gebeurtenissen over en weer onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Wat de Rechtbank wordt verweten, is, dat de Rechtbank geen oog heeft gehad voor het reële risico, dat mevrouw en haar zoon lopen op inbreuk op artikel 3 EVRM bij gedwongen terugkeer naar Iran.

De Rechtbank lijdt daarbij aan vraagvindingsstoornissen, zoals overigens ook de Minister - geenszins ongebruikelijk in Nederland -. Waarom moet er eerst worden gegaan naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om fundamentele vragen beantwoord te zien door Nederland? Waarom heeft de Staat der Nederlanden geen enkel onderzoek gedaan in Iran ter zake van de door mevrouw en later haar echtgenoot gedane mededelingen, waarbij concrete aanknopingspunten zijn gegeven voor nader onderzoek in Iran, waaronder het lot van de politieke bondgenoten van mevrouw de noodgedwongen sluiting van het bedrijf van de heer I het lot van de in samenhang met de zaak van mevrouw en haar ex-echtgenoot staande heer (zie de uitspraak van

18 januari 2007 inzake haar echtgenoot (**productie 3, 2003-1749-VII-1**)).

Het hoger beroepschrift in die zaak van heden dient hier als volledig overgenomen en ingelast te worden beschouwd.

Er zijn bijzondere omstandigheden op grond waarvan de Rechtbank rekening had dienen te houden met het reële risico, dat mevrouw loopt bij gedwongen terugkeer naar Iran op inbreuk op artikel 3 EVRM om aan de door de Rechtbank gehanteerde overweging ter zake van artikel 8:88, eerste lid, Awb voorbij te gaan, zo de Rechtbank zich theoretisch achter dat artikel kon stellen.

Langs strikt formele weg heeft de Rechtbank elk zicht op de maatschappelijke werkelijkheid geëcarteerd.

In redelijkheid had de Rechtbank bij afweging van alle bekende feiten, omstandigheden en belangen niet tot de onderhavige uitspraak kunnen komen.

W E S H A L V E

Mevrouw en haar zoon zich wenden tot Uw Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak met eerbiedig verzoek de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem van 15 (18) januari 2007 onder kenmerk Awb 06/17119 te vernietigen en te bepalen, dat het herzieningsverzoek gegrond is en de Minister van Justitie te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Nieuwegein, 9 februari 2007 P.B.Ph.M. Bogaers, bepaaldelijk gevolmachtigde

